

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobce: **P.S.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011 č. j. OAM-40/LE-PA03-PA03-2011, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011 č.j. OAM-40/LE-PA03-PA03-2011. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobce jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl spekulaci, že by mu určití lidé chtěli v jeho vlasti v pomstě fyzicky ublížit a snahu legalizovat svůj další pobyt v ČR. Dle žalovaného neuváděl žalobce žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, ve které napadl rozhodnutí v rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné. Dle

jeho přesvědčení žalovaný v řízení porušil § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3, § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3, § 68 odst. 3, § 52 správního řádu a zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел k faktické skutkové podstatě zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Kromě toho má žalobce za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu v § 14a zákona o azylu, když v jeho případě nebyly zjištěny všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch a domnívá se, že jeho případ je podřaditelný skutkově pod § 12 písm. b/ zákona o azylu, a to proto, že má odůvodněný strach z pronásledování. Ve svém případě žalobce spatřuje také důvod minimálně pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Poukazoval též na konstantní judikaturu NSS a navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25.3.2011 uvedl, že popírá oprávněnost žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce, jakož i na samotné vydané rozhodnutí, přičemž postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalobce ve své výpovědi nesdělil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly pronásledování jeho osoby podle ust. § 12 zákona o azylu či nasvědčující hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a téhož zákona, a proto žalovaný jeho žádost zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění. Žalovaný také poukázal na to, že z postupu žalobce nebylo možno vyvodit závěr, že by státní orgány Ukrajiny jednání několika osob schvalovaly, podporovaly či žalobci nemohly poskytnout přiměřenou ochranu, pokud by se na ně skutečně obrátil se žádostí o pomoc. Žalobcovo tvrzení, že by mohl být v případě návratu do vlasti uvězněn, považuje žalovaný za čistě hypotetické a ničím nepodložené. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2011 č. j. OAM-40/LE-PA03-PA03-2011 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.2.2011 a do protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 1.3.2011 odpověděl na otázku, z jakého důvodu opustil svou vlast to, že od 3.4.2008 pobývá v České republice, kam původně odjel za prací. V České republice měl konflikt s člověkem, nazývá ho „klient“, který mu nezaplatil za odvedenou práci. Tohoto klienta zbil a ten se nyní léčí na Ukrajině. Fyzicky pak napadli žalobce „klientovi muži“, kteří mu vyrazili zuby. Obává se, že když „klient“ je již na Ukrajině, mohl by se mu pomstít. Dále žalobce uváděl, že v České republice byl třikrát zadržen. Uváděl také, že „dřív nebo později by se chtěl na Ukrajinu vrátit, ale potřebuje trochu času na zklidnění situace“.

Do vlastnoručně psaného prohlášení ze dne 14.2.2011 žalobce uvedl, že má skutečný strach o svůj život, a proto v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 1.3.2011 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení

mezinárodní ochrany jako výše uvedené. V rámci pohovoru také potvrdil, že cílem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace dalšího pobytu v České republice, když mu hrozí deportace a bojí se návratu do země původu. Potíže se státními orgány Ukrajiny neměl, na policii se neobrátil, protože se domnívá, že když i on fyzicky napadl druhou osobu, klienta, mohl by být také stíhán.

Dále bylo zjištěno z rozhodnutí Policie, služby Cizinecké policie č.j. CPPH-19374/ČJ-2010-004003 ze dne 16.9.2010, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na 3 roky. V odůvodnění se uvádí, že žalobce nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 16.12.2009 č.j. CPPH-26127/ČJ-2009-004003. V důsledku toho byl žalobce umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v Poštorné.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu v platném znění.

V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo

nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Po provedeném dokazování a s přihlédnutím k citovanému ustanovení zákona o azylu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z pohledu důvodů, které žalobce uváděl ve správním řízení, se v daném případě krajský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného v tom, že důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany spočívající v předpokládaných obtížích ze strany soukromých osob a snahu o legalizaci pobytu na území ČR nelze považovat za důvody podřaditelné pod ust. § 12 zákona o azylu. Jak vyplývá z obsahu připojeného správního spisu žalovaného, s žalobcem byl proveden pohovor dne 1.3.2011, při němž uvedl, že se obává napadení ze strany určitých osob, protože v minulosti zbil muže (klienta), který mu nezaplatil za provedenou práci. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.2.2011 žalobce uvedl tytéž důvody.

Z obsahu protokolu o tomto pohovoru vyplývají stejné důvody této žádosti jako výše uvedené. Se státními orgány ve své vlasti žádné problémy neměl. Z uvedeného tedy jasně plyne, že žalobce neuvedl jedinou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených ust. § 12 zákona o azylu a jeho žalobní námitka, že svým rozhodnutím měl žalovaný pochybit při aplikaci tohoto zákonného ustanovení je proto nedůvodná. Nedůvodná je také žalobní námitka spočívající v tom, že žalovaný jeho případ nepodřadil pod ust. § 14a zákona o azylu. V tomto směru se žalobce rovněž nezmínil ani o jediné okolnosti, která by svědčila pro důvod udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu tohoto zákonného ustanovení. Žalobce své důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany opíral o jednání soukromých osob, které dával do souvislosti s konfliktem, k němuž došlo na území České republiky v důsledku nezaplacení odměny za práci. Z jeho výpovědi však nevyplynuly skutečnosti, že by se v této souvislosti obrátil o pomoc na příslušné kompetentní státní orgány Ukrajiny, příp. i vládní či nevládní organizace a nebylo také prokázáno to, že by takové jednání státní orgány země původu žalobce podporovaly či tolerovaly.

K uvedenému krajský soud dodává, že za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy z jednání soukromých osob, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, když politický systém v zemi původu dává možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Státní orgány v zemi původu žalobce jsou ochotny poskytovat ochranu proti nezákonnému jednání a není důvodu o tom pochybovat. Zde soud konstatuje, že to, že v zemi původu žalobce existují tyto problémy, ještě neznamená automatickou povinnost správního orgánu tuto okolnost považovat za důvod k udělení azylu či doplňkové ochrany, nýbrž je vždy nutno zkoumat, na základě taxativního výběru podmínek,

pravděpodobnost konkrétních možných zásahů do sféry základních lidských práv a svobod stěžovatele přihlížejí k důvodům, pro které zemi opustil, a pro které v ČR požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce sám v průběhu řízení uvedl, že by mohl mít problémy se soukromými osobami. Žalobci v jeho zemi původu dle zjištěných skutečností nebránilo nic v možnosti obrátit se na jakékoliv státní orgány. Se státními orgány, jak sám žalobce uvedl, problémy neměl. Je tedy třeba konstatovat, že žalobce neprokázal, že by se státní orgány jeho vlasti včetně mezinárodních na jednání soukromých osob i podílely, tolerovaly toto, či že nejsou schopny a ochotny mu poskytnout ochranu proti tomuto jednání soukromých osob a neprokázal, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského a ponižujícího zacházení, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

Zde soud shrnuje a souhlasí s tvrzením žalovaného, že se žalobce svou žalobou snaží vyhovět azylově relevantním důvodům dle zákona o azylu a kvalifikační směrnice, ovšem neprokázal, že ve vlasti byl pronásledován z azylově relevantních důvodů. Z vyjádření žalobce nevyplývá, že by se skutečně pomoci státních orgánů aktivně dovolával, a že by mu státní orgány nebyly schopny či ochotny poskytnout adekvátní pomoc.

Soud také neshledal, že by podmínky pro udělení doplňkové ochrany v případě žalobce byly splněny, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo zjištěno, že by v případě jeho vrácení na Ukrajinu byly důvodné obavy z toho, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jak stanoví odst. 2 ustanovení § 14a, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je občanem.

Ke snaze žalobce o legalizaci pobytu v ČR soud uvádí, že tento problém řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR v platném znění, jehož právní instituty mohl žalobce využít, přičemž tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Jestliže dále žalobce vznesl námitky ohledně pochybení žalovaného ve správním řízení, k nim soud uvádí, že, jak bylo zjištěno z pohovoru žalobce, měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí, příp. navrhnout doplnění. Žalobci také bylo umožněno doložit důkazní materiály potvrzující jeho výpověď. Pohovor byl veden za účasti tlumočnice z jazyka ruského. Rozhodnutí žalovaného má náležitosti rozhodnutí stanovené § 68 správního řádu a žalovaný se v něm vypořádal se všemi jeho tvrzeními. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Žalobce neuváděl v průběhu správního řízení žádné okolnosti, které by nasvědčovaly pronásledování jeho osoby dle ustanovení § 12 ve vztahu k ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu či hrozbě vážné újmy dle ust. § 14a zákona o azylu. Ve správním řízení byly tedy dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodoval v souladu s ust. § 51 soudního řádu správního bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 8.8.2013

**JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně**